

"Stajerc" izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročna velja za Avstrijo: za celo leto 3 krone, za pol in četr leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kro; za drugo inozemstvo se računi naročino z ozirom na visokost poštine. Naročino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v. Uredništvo in upravništvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje štev. 3.

Stev. 33.

V Ptju v nedeljo dne 14. avgusta 1910.

XI. letnik.

Kje so veleizdajalci?

Od časa nevarnosti srbске vojne sem pojavljo se v vrstah prvaških "narodnih" strank vedno očitnejše struje, katerih konečni cilj je — veleizdaja. Zadnjic je to tudi ljubljanski slovenski dnevnik "Slovenec" očitno priznal. Povedal je naravnost, da vzdružuje srbska vlada v Ljubljani četra veleizdajalcev, ki hujskajo proti Avstriji...

Prvaški vseslovenski in srbofilski "narodniki" se sedaj seveda vijejo kakor črv pod podplatom. Ali nič jim ne pomaga. Kajti tudi drugi časopisi razkrivajo zločinsko postopanje slovenskih narodnjakov. Tako piše n. p. list "Hrvatska" v svoji 166. številki doslovno tako-le:

"Ko so prišli jugoslovanski "sokoli" v Niš, bil je kolodvor napolnjen s srbskimi oficirji in občinstvom. Ko so "sokoli" izstopili, pridivalo je okoli 25 srbskih "sokolov" na konjih in pričelo vpiti: "Doli z Avstrijo!" To so vpili tudi posamezni avstrijski "sokoli" (!!!). Potem so se držali pozdravni govorovi. Najprve je govoril neki srbski pop iz Hercegovine. Njegov govor je končal z besedami: "Boznija mora srbska postati, naj živi srbska Boznija, doli z Avstrijo!" — Avstrijski Srbi, ki so ta govor poslušali, so tudi pridno vpili. Za popom vzel je neki slovenski doktor besedo, ki je takoj grozno proti avstrijski monarhiji udrihal, da so Srbi od navdušenja kar znoreli. Rožljali so s sabljami in vpili: "Doli z Avstrijo, doli sk... o!" — To se je še tretjič ponavljalo, ko je pričel neki srbski oficir govoriti. Proslavljal je princa Jurja. Vsa Srbska stavi v Jurja zaupanje, da jo bude peljal v sveto vojsko za Boznijo proti Avstriji. V tej sveti vojski", tako je zavpil srbski oficir, "nosil bode vsak srbski vojak dve puški: eno za-se, eno pa za Slovence".... Potem zopetno rožljanje s sabljami in tuljenje: "Krepala Avstrija!" — Nato so se poljubovali in objemali... Kakor se vidi, je to postopanje jugoslovanske iridentne prav očitno. Vlada bode dobro storila, akor prezeče v pravem času niti, ki vodijo od Ljubljane v Zagreb, Serajevo in Belograd..."

Prav jasno se je veleizdajalski čut prvaških narodnjakov tudi na nekem shodu v Trstu, ki se je te dni vršil, pokazal. "Slovenec" poroča m. dr. o tem shodu tudi sledete:

"Na tem shodu je dr. Mandič tako silno patriotsko govoril, da je bila "Edinost", ki je ta govor objavila, zaplenjena. Ko je vladni zastopnik govornika opomnil, naj bo zmeren, je množica izvižgal predstavnika oblasti... Med govorom nekega Hrvata iz Kopra so udeleženci shoda vpili: "Doli z Avstrijo, živila Srbija!" Žugali so tudi s tem, da bodojo Slovenci o doppovedali državi vojno službo. Vsklicoval se je proti armadi, česar pa ne moremo priobčiti, da ne bi bili zaplenjeni. Sicer pa je "Edinost" sama prav patriotsko pisala. Po našem: vernost do Avstrije je pasja lastnost..."

Tako ne pišejo "nemčurji", — tako pišejo pametnejši slovenski časopisi! Jasno kot beli dan je torej, da je narodnjaška hujskarija proti nemštvu rodila med slovenskimi prvaki naravnost veleizdajstvo.

Ljudstvo, pomisli to!!!

Politični pregled.

Ljubljanski župan torej ni od cesarja potrjen. Stem je veleizdajalsko slovensko narodnjaštvo na glavo udarjeno. Hirlarjeve slave je konec. Ako bi se ljubljanski občinski zbor zoperstavil, potem ga vlada takoj razpusti in pošlje komisarja na rotovž. Skrajni čas je pač, da se napravi ponislavistični gonji v Ljubljani konec.

Fridrich Müller †, "Gosp. Glasnik" piše: Dne 7. julija ob pol 9. uri je umrl v Rosenhofu pri Wildonu cesarski svetnik gospod Fr. Müller, ki je bil 27 let glavni tajnik c. k. kmetijske družbe in stopil 1. aprila 1902 v pokoj. V kmetijsko družbo ga je poklical tedan predsednik, Moric pl. Kaiserfeld. Poznejši predsednik Adalbert grof Kottulinsky, ki je umrl pred njim, je napisal v štev. 7. družbenega glasila z dne 1. aprila 1902 kratko oceno njegovega delovanja, ki ga hočemo z naslednimi vrsticami zopet priklicati v spomin. Müller, ki je pet let težkobolehal, dokler ga ni smrt rešila bolečin, je vsem, ki so mu bili blizu, v spominu kot zvest, vesten in neumoren uradnik, ki je vsakemu rad šel z nasvetom in dejanjem na roko in ki je ravno tako vestno izvrševal svoje dolžnosti kot referent proti uradom. V sedemdesetih letih so začeli kot poučno sredstvo za kmetovalca, ki ni imel nobenega pouka, uvesti potovalne učitelje in potovalna predavanja; saj nam je ravno svetovna razstava na Dunaju pokazala, kako daleč zaostajemo na tem in še marsikaterem drugem polju za ostalimi svetovnimi državami. Kdor je takrat, da imenujemo samo dve deželi, zasledoval ljudščolski pouk na Švedskem in strokovni nadaljevalni pouk na Würtemberškem, je moral občudovati in se sramovati, če je vse to, kar je videl, primerjal z raznimi v naši bogati in veliki domovini. Par izjem je seveda, ki jih treba izvzeti. Takrat torej je nastopal Fridrich Müller kot potovni učitelj in pri prenehanju deželnih in krajnih razstav ob strani ravno tako nepozabnega Maksa viteza pl. Washingtona kot glasnik na prednega, ravno tako tudi pri ogledovanju živine in kot svetovalec pri ustanovitvi rafajznov. Ko so se vršila posvetovanja o deželnih kulturnih postavah v osrednjem odboru kmetijske družbe, je imel Müller večkrat priliko, pokazati svoje skušnje in svoje bogato strokovno znanje; samo po sebi je umetno, da se je vedno spominjal svoje častne dolžnosti kot uradnik na ta način, da je za veljavne kulturne postave vsepovsod neustrašeno nastopal, da je sovrašča, ki so mu iz tega nastala, sicer obžaloval, da pa se dalje ni nanja oziral. Kjer je imelo tajništvo — v sled nezadostnih sredstev — malo moči na razpolago za manipulacijo in strokovna dela, je bil Müller mnogostransko zaposlen tudi izven svojega delokroga. Vse to in marsikatero brdkost pa je prenašal mirno in se je vedno spominjal reka:

živeti se pravi boriti se. Da je bil počeščen z naslovom cesarskega svetnika, z zlatim zaslужnim križem s krono in z zlatom družstveno kolajno: vse to si je pošteno zasluzil in odkritosrčno mu lahko zaklicemo v slovo: Slava njegovemu spomini!

Lutter.

Češki klerikalci so zopet dokazali, da jim je narodnjaška gonja več kakor vso versko prepričanje. Sklenili so namreč, da se ne udeležijo katoliškega zabora v Innsbrucku. Kakor znano, so tudi slovenski klerikalci svoj čas bojkotirali katoliški zbor. Klerikalci vseh narodnosti so pač le toliko časa pobožni, dokler je to koristno za njih namene.

Narodnjaške neumnosti. Tržaški slovenski narodnjaki hoteli so napraviti večji izlet v Pulj. Seveda bi imel ta izlet edino za narodno hujskarijo pomen. Vlada se je bala izgredov in je izlet prepovedala. Vsled tega so tržaški prvaki napravili shod in demonstracijo. Italijani v Pulju so seveda takoj odgovorili in so pretepli nekaj Hrvatov. Enega so celo v morje vrgli, a drugi so ga rešili. Klofute in uboji so narodnjakarsko sredstvo v politiki...

Politični umor. V Varšavi je neki Trubnovski uradnika Rybaka na cesti ustrelil. Ljudje so napadalca grozivo pretepli. On pa je dejal, da je bil ustreljeni navadni vohun, ki je že mnogo ljudi po nedolžnem v ječo spravil. Oj ti blažena krvava Rusija!

Zopet politični umor. Župana Novega Yorka v Sev. Ameriki, Gaynora, ustrelil je neki Jules Gallagher. Vzrok leži baje v političnih razmerah.

Dopisi.

Hoče. (Kaplan Krajnc — prestavljen) Celo leto nas je mučil ta "duhovnik", predno so ga vendar le prestavili. Žalibog, da smo v naši stiski, jezi, žalosti in razburjenosti se moral tolrikrat baviti s tim žalostnim vzorom in izgledom katoliškega duhovnika. Čeprav je moral pobrati svoje prežive pete v blaženi drugi kraj, ter ga telesno ni več med nami, vendar ga leta in leta ne bomo mogli pozabiti, kajti pregloboke so rane nesrečnega delovanja njegovega. Njegovo delo ni bilo nič druzge, kakor sejati sovraščto. In nasejal je res toliko sovraščto in prokletstva, da bodo le počasi in težko vrnil se stare razmere prijateljstva in miru. Krajnc je šel in nam vsem je odleglo pri srci, a šel še ni od nas njegov hudi duh in pul. Pregloboko se je že ukoreninil v srcih tistih faranov, ki so in ostanejo enega in istega mišljenja s Krajncem. Da, njegovi hudi duhovi bodo še dolgo časa plašili in strašili po našej fari. Krajnc je šel, nam je odleglo, kamen se je zvalil s pris, hyala Bogu, da ga ni več med nami; a nekateri pa pretakajo prebriske solzice za njim — češ, kdo bo sejal nemir in prepričan zaprej med nami, kdo nas bo vodil po potih najnesrečnejšega politiziranja, kdo nas bo učil preganjati in preklinjati naprednjake in Nemce, kdo bo nas učil daviti "Stajercance" in — kdo nam šnops in vino plačal, kdo za špionazo "trinkrog" dajal, kdo bo z nami "teater" igral? Oh, oh, Krajček vstani, vrni se, in ostani pri nas! Vidite kako je Krajnc se bahal in lagal in vi ste mu verjeli! Pa kaj ne, n i izbičal vse druge, kakor se je

vsikdar grozil in česar ste bili vi tako veseli in nadpolni, — velikoustna baharija — on pa je vas zapustiti moral, predno je petelinček dva-krat zapel. Ne žalujte preveč, ljudje božji, tudi vi ga boste pozabili! Krajnc je prestavljen v Žitale pri Rogatcu. Vbogi Žitalcani! Adijo!

Žiče pri Konjicah. Da je tlaka že davno minula in da se smemo kmeti prosti gibati, da imamo z grajsčaki enake pravice, nam je namreč prav znano. — Tudi pa nam je dobro znano, da nas hočejo sedaj graščinski služabniki kneza Windisch-Grätzta Clarici, Brglez & Comp. zopet v tlako potisniti — zato se hočemo in tudi bodoemo v bran postavili z vso silo. Kmečki žuljevi stan je prosti stan. Kaj nam pomagajo vse razne zvezne, če nam kmetom hočejo roke zvezati in vzeti še zadnje pravice.

Žiče. Škrabl — „Kristusov namestnik“. — Vaški žnidar Škrabl se je pred zadnjo nedeljo prismukal v Skaletovo gostilno, kjer je bilo več Žiških in Draževaških kmetov. Potisne mu pa nekdo „Štajerc“ pod nos za šnofati, kar je začel kričati, kakor da bi mu kedo tiščal na nos žareči gladičnik. Seveda kmeti so ga takoj položili na boljši luft. Pihal in sopal je proti domu po vasi, da se je vlekla za njim cela meglja prahu, izgovoril še je le komaj: „Jaz sem Kristusov namestnik!“

Žiče. Pripravljanje za bližajoče občinske volitve je kaj živahno. Še celo neki graški študent Cimerman, kateri je bil v zadnjem času prav mastno sodnijsko kaznovan, ker je Žičane žalil, bi rad seboj volil. Pa svetovali bi mu: naj raje zunaj Žič v Sotanskem strese prah s

Cesar in kralj Franc Jožef I.

1830 — 18. avgust — 1910.

Letos praznuje torej presvitl naš cesar 80. svoj rojstni dan. Vkljub temu, da je visoki starček izrazil željo, da se to praznovanje izvrši populom mirno in brez vsacega šuma, spominjali se bodejo lepega dneva vendar-le vsi avstro-ogrski prebivalci. In sploh po vsem svetu spominjali se bodejo ta dan cesarskega jubilanta, katerega ime je tako tesno združeno z evropskimi mitemi... . Kakor znano, bil je Franc Jožef I. kot najstarejši sin nadvojvode Franca Karla in princesinje Sofije bavarske dne 18. avgusta 1830. rojen. Ko je njegov stric, takratni cesar Ferdinand I. prostovoljno od trona odstopil, postal je Franc Jožef dne 1. decembra 1848 cesar in kralj. Bil je takrat 18 let star. Pričel je vlado v najresnejših časih. Zlasti Madžari so delali cesarski vladu hude preglavice. Šele znana „pogodba“ iz leta 1867 jih je malo pomirila. Zunanj politika seveda je dala mlademu vladarju jako veliko opraviti. Italijanska vojska (1859 l.) je imela kot posledico izgubo Venecijanske. Tudi z Rusijo je bila naša država že takrat v neprijaznem razmerju, kakor je to zlasti z ozirom na balkanske zadeve

Kaisar Franz Josef I.

še danes. Velikemu diplomatu Bismarcku se je posrečilo, da je vstvaril leta 1879 vkljub prejšnjim vojskam (1864 in 1866) tesno zvezo med Nemčijo in Avstro-Ogrsko. Tej zvezi je leta 1883 tudi Italija pristopila. Berolinski kongres (1878) uredil je deloma tudi balkanske razmere; naš cesar je okupiral Bozno in Hercegovino ter Novibazar; prvi dve deželi sta bili zdaj naši državi priklojeni. V teh teh dogodkih se zrcali tudi velika delavnost in zmožnost našega cesarja. Kar se njegovega zasebnega življenja tiče, je Franc Jožef I. pač vzor. Kot katoličan je vedno globoko veren, čeprav se ni strinjal nikdar z gotovimi klerikalno-političnimi stojumi. Oženil se je naš cesar leta 1854 z bavarsko princesinjo Elizabeto, katera visoko misleča žena je bila pozneje od zločinskega anarhista umorjena (1898). Zakonu cesarske dvojice je izšlo štiri otrok: nadvojvodinja Marija Ana, nadvojvodinja Gizela (omožena s princem Leopoldom bavarskim), prestolonaslednik Rudolf in nadvojvodinja Marija Valerija. Znana je žalostna smrt Rudolfa, znana smrt cesarjevega brata, mehiškega cesarja Maksimilijana. In tako je padel udarec usode za udarcem nad glavo našega cesarja. A vse je pretrpel, vse delo je izvršil in zdrav in čvrst praznuje zdaj že 80. rojstni dan. Dal Bog temu velikemu junaku in vladarju še mnogo let!

svojih čevljev, ter naj gre proti Špitaliču — mogoče ima tam več sreče —

Hotinja-vas pri Mariboru! Dragi „Štajerc“, tudi od nas moraš dobiti par vrstic, da boš veden, kako Hotinčani napredujejo! Zadnjič je go-relo v Hoči. Kje je bila Hotinska požarna brama? Seveda je videla ogenj in je bila tudi sklicana, pa prišel je g. državni in deželni poslanec Franc Pišek in prav: Nikamur ne smete iti, ker ni vredno! Toraj voznik, ti pa le naganjaj vboge konje domu iz polja in potem jim pokaži brzgalnico in lahko rečeš, kako jih je rešil Pišek: da ne bode treba leteti! Požarna brama, ali si zavezana, ali si mu pokorna tako daleč? Nadalje vprašamo gospodiča sina Pišeka Franc, kako je pa še kaj on? Ali se še v spominjati, kaj je bilo z Barbiko Lešnik? Zakaj si jo tako šinfal? kovček str —? itd. Dragi „Štajerc“, vidiš tako je v Hotinji-vas! Za drugi dopis te prosimo v drugi številki. Ako pa nima urednik krtače, vzame naj bič in bode tudi dobro!

Franc Vseveden.

Volilni boj v občini Celje okolica.

Volilni boj v tej največji občini na spodnjem Štajerskem razvил se je zdaj na celi črti: na eni strani stoji stranka celjskih slovenskih doktorjev in njih pisačev, na drugi pa stojijo neodvisni, pametni kmetje, z druženi z nemškimi volilci. Gotovo je, da bodejo ti zadnji vkljub vsemu nasilju pravkov zmagali. Kajti dakovplačevalci so do grla siti tem nega gospodarjenja prvaških vodij...

Preteklo nedeljo dopoludne vršil se je v veliki dvorani hotela „zum Mohren“ krasni v olilni shod. Vsi prostori so bili zasedeni, vsa dvorana do zadnjega koticka napolnjena z vrlimi kmetskimi volilci. In mnogo volilcev sploh ni več našlo prostora ter je moral pri vratih zborovanju prisostvovati. Prišlo je tudi precej nasprotnikov, kateri se so pa v lastnem interesu prav mirno zadržali. Videli so, da si napredni kmetje ne pustijo svojih volilnih shodov razbiti.

Zborovanje je otvoril v nemškem jeziku g. dr. Ambrositsch, ki je v kratkih a jedrnatih besedah razložil pomen teh volitev. Zlasti je pobil neutumno prvaško hujškarjo, kakor da bi hoteli Celjani okoliško občino vzeti in mestu pridružiti. Na podlagi neovrgljivih podatkov in številk je govornik dokazal nevtemeljenost prvaškega očitanja. Viharno odobravanje volilcev je sledilo tem izvajanjem.

Nato je prišel do besede urednik „Štajerca“ g. Karl Linnhart, katerega je volilni odbor na shod povabil. V več kot enournem govoru je razložil vse posamezne točke tega velepo-membnega volilnega boja. Primanjkuje nam prostora, da bi govor tudi le v poglavitejših točkah prinesli. Pribiti pa moramo, da je viharno odobravanje zbranih volilcev govornik opetovanje prikinilo. Ob koncu govora so zbrani kmetje navdušeno ploskali. Celo najhujši nasprotniki, ki so bili na shodu, so morali molčati; niti eden si ni upal besede vzeti. Volilci pa so kakor en mož izjavili, da je bila prava beseda, da se ne pustijo več od prvaških hujškarjev za nos vleči, da hočejo gospodarske razmere v občini zboljšati in da bodejo vsled tega na dan volitve vsi za kandidate neodvisnih kmetov in nemških dakovplačevalcev glasovali. S tem je bil shod ob splošnem navdušenju zaključen.

Kaj pomenijo vsi prvaški zakotni shodiči proti temu velikanskemu zborovanju neodvisnih kmetov? Kaj pomeni pobalinska hujškarja prvaških dohtarskih šribarjev proti tako mogočno izraženi ljudski volji?! S popolnoma mirno vestjo gremo v volilni boj, kajti z nami sta pamet in resnica, z nami so vsi, ki so se na veličali brezvestnega gospodarjenja v občini, ki hočejo boljšo bodočnost! Naj mečajo pravki živoplje in ogenj na napredne volilce: gotovo je, da se takega divjanja nikdo več ne vstrasi! **Dakovplačevalci imajo besedo** in izpregovorili jo bodejo na dan volitve tako mogočno, da bode ljudskim izkorščevalcem še dolgo v ušesih zvezela ...

Podrobnosti iz boja.

Volitev so zdaj vendar-le razpisane. III. razred z 984 volilci voli v pondeljek, dne 22. a v g u s t a od 8. do 3. ure popoldne; II. razred v torek, 23. a v g u s t a od 8. ure do 11. ure dopoldne; I. razred pa i s t i d a n (torek) od 3. do 5. ure popoldne. Volitev se vrši v Fazarinčevi gostilni v Ostrožni.

Naši kandidati. Dohtarski „Narodni dnevnik“ še vedno trdi, da so nekateri naši kandidati izjavili, da jih je dr. Ambrositsch samovoljno postavil in da nočeo kandidirati. To je seveda najnesramnejša narodnjaška laž. Kandidati, o katerih je „Nar. dnevnik“ to trdil, so na shodu izjavili, da je vse to laž. Sami so udarili tedaj prvaškega hujščaka po jeziku. Naši možje niso bave in držijo svojo besedo. To naj si dohtarski hujščaki zapomnijo! Seveda, narodnjake jezi, kjer sam nobenih pametnih in uglednih kandidatov nimajo. Saj je „Slov. Gospodar“ sam svoje somišljene prosi, naj „ne gledajo na osebe“, češ „vsak ima napake“. Prvaki se torej svojih lastnih kandidatorov namerajo! Mi smo v II. in III. razredu same okoliške kmete kandidirali. Prvaki pa so postavili pet doktorjev. Ali se razumem?

Sleprija zmagovalka! Desetletja že je okoliška občina v prvaških rokah in je vsled tega v gospodarskem oziru grozno zanemarjena. Kmetje so se že večkrat tej grozvaldi upri. Tako so hoteli 1. 1906 svoje kandidate izvoliti. Ali pravki so kmete preseparili. Dotični občinski razglas glede občinskih volitev so namreč razbesili, kakor to postava zahteva. Ali drugan so ga prepobili z drugim plakatom. Take sleprije se pa letos ne bodejo izvršile; to garantiramo prvakom.

Prvaški „volilci“. Kakor znano so prvaki Perčove garde največje dakovplačevalce občine iz volilne liste izpustili. Hoteli so jih oropati volilne pravice, kjer so ti možje našega mišljenja. Tako se je izpustilo iz liste dakovplačevalcev, ki plačujejo sledče svote davka na leto: 340 kron, 351 kron, 387 kron, 518 kron, 1.240 kron in 4.300 kron. Torej: Perčova banda je hoteli ljudi za volilno pravico oslepariti, ki plačujejo več davka, kakor vsi prvaški hujščaki skupaj. Seveda se jim to ni posrečilo! Nasprotno pa imajo prvaki n. pr. doktorčka Benkoviča kot volilca. Ta moželjčik, katerega so slovenski narodnjaki že s pasjin bičem pretepli, nima v okolici niti za krovino lastnega posestva. Zato je naznanil tam trgovino s sadjem, za katero plačuje letno 1 krono 18 vin. davka. Mi ne vemo, je li bode ta doktorček res tržaške fige in slovače češljje prodajal, mislimo pa, da mu njezina advokatura dovolj nosi. Saj so farji najboljši priganjači za tega nekdaj „liberalneg“ advokata in saj smo že opetovano dokazali, kako dobro zna računati...

Hlapec je gospodar. Na nekem naprednem shodu je dejal eden naših volilcev: Pri naši občini je postal hlapec gospodar. In res je! Glinšek je revež, Perc pa komandira! Ni čuda, da ta zagriženi pisar napredne dakovplačevalce grozno šikanira. Nemci plačujejo sicer v okoliški občini 55% davka! Perc pa bi jih najraje požr. Pri njemu imajo pa le podrepni veljavno. Ljudje kakor Samec Fazarinč in ednaki služijo pri vožnjah občine mnogo denarja, drugi pa nič. Ednaki Perčevi prijateljčki so tudi vedno na komisijah in vlečjejo lepe kronicne. In ako imajo svoje gostilne do jutra odprte, se nikdo za to ne zmeni.

Razlika med plačili. Prvaki vedno vpijejo češ da ima Celje toliko dolga in da plačujejo v mestu tako visoke doklade. Stvar je pa ta! V Celju plačujejo največje davke velike šparkase in sploh podjetja, ki morajo javne račune dajati. Ti pa ne čutijo teh davkov. V okoliških občini pa se je davke v prvi vrsti na male kmete in obrtnike vrglo! Tu tisti razlika!

„Fabrike hočejo“, to je geslo prvaških hujščakov. Čudno se nam zdi, da se pravki značakata tako vroče za te fabrike zavzemajo. So fabrike vendar večidel nemške in narodnjaki hočejo vendar vse Nemce iz Štajerske pregnati. Nemški davki dišijo torej tudi enemu Percu! Sicer pa povemo nekaj, kar dohtarski